

su prema mišljenju ovog suda ispunjene nužne pretpostavke bez kojih nema mogućnosti stjecanja prava vlasništva. Prema odredbi članka 360. stavka 1. ZVDSP-a pravo upravljanja odnosno korištenja i raspolaganja na stvarima u društvenom vlasništvu prestalo je pretvorbom nositelja toga prava, pravo vlasništva one osobe koja je pretvorbom postala sveopći pravni slijednik dotadašnjeg nositelja prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na toj stvari, a koji stvar podobna biti predmetom prava vlasništva, osim ako posebnim zakonom nije drugačije određeno, a prema odredbi stavka 2. istog članka pravo upravljanja odnosno korištenja i raspolaganja na stvari u društvenom vlasništvu osobe koja se do stupanja na snagu tog Zakona nije pretvorila u subjekt prava vlasništva, postaje stupanjem na snagu tog zakona pravo vlasništva do tadašnjeg nositelja prava upravljanja odnosno korištenja i upravljanja na toj stvari, odnosno korištenja i raspolaganja na toj stvari, ako je stvar sposobna biti predmetom prava vlasništva, odnosno ako posebnim zakonom nije drukčije određeno. Odredbom članka 390. stavak 1. ZVDSP-a propisano je da se odredbe članka 360-365 tog Zakona ne primjenjuju na stvari koje nisu unesene u društveni kapital pravnih osoba u postupku pretvorbe na temelju Zakona o pretvorbi.

Prema članku 390. ZVDSP-a trgovačko društvo kao pravni slijednik društvenog poduzeća, po završenoj pretvorbi društvenog vlasništva, vlasnik je nekretnina koje su na dan procjene vrijednosti temeljenog kapitala u postupku pretvorbe ili privatizacije bile: društveno vlasništvo s pravom upravljanja, korištenja i raspolaganja društvenog poduzeća i koje su mogle biti predmet stjecanja prava vlasništva i čija je vrijednost procijenjena u kapital društva i koje su po nadležnom tijelu iskazane u kapitalu društva. Navedene pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene da bi trgovačko društvo bilo vlasnik nekretnina. S obzirom da je u tijeku postupka utvrđeno da tužitelj Laurus d.d. u stečaju u neprekinutom nizu svojih pravnih prednika dokazuje slijed i to počevši od Gradskog hotelskog poduzeća Hotel Bellevue sa sjedištem u Splitu koji je temeljem rješenja Narodnog odbora Grada Splita osnovan i kojemu je dato pravo upravljanja hotelom Bellevue kao osnovnim sredstvom, pa preko HP Mosor kasnije kao OOUR Mosor u sastavu RO Union Dalmacije iz Splita, te promjenom naziva tvrtke u poduzeće za hotelijerstvo, ugostiteljstvo i turizam Laurus s p.o. čiji je pravni slijednik po izvršenoj pretvorbi upravo tužitelj, a koja vrijednost hotela Bellevue je procijenjena u vrijednost društvenog kapitala i to upravo sporne čest.zgr. 957/8 i čest.zgr. 957/2 Z.Z. 2340 k.o. Split kako je to utvrđeno u elaboratu o procjeni vrijednosti tužitelja.

Tužitelj Laurus d.d. je u tijeku postupka isticao dosjelost kao osnov stjecanja prava vlasništva, međutim iz dokaza provedenih u tijeku postupka neprijeporno proizlazi da je tek Odlukom o organiziranju dioničkog društva „Laurus“ u holding poduzeće uz istodobno osnivanje novih poduzeća podjelom dijela imovine novoosnovanom Laurus Bellevue d.o.o. na korištenje pripao Hotel Bellevue, dok je inventar procijenjen u vrijednosti od 522.065 DEM u protuvrijednosti HRD unijete u temeljni kapital novoosnovane tvrtke. Nije prijeporno ni to da je u postupku koji je pripojen ovom predmetu radi zajedničkog odlučivanja po tužbi glavnog umješaća tužitelja Laurusa Bellevue d.o.o. u stečaju, nad istim otvoren stečajni postupak rješenjem ovog suda broj St-83/02 od 13.6.2002.god., te da je navedena tvrtka upravljala i koristila navedeni hotel kao isključivi gospodarstvenik.

Tužitelj je pred ovim sudom podnio tužbu dana 3.7.2002.god., dok je člankom 388. stavak 4. ZVDSP-a rok za stjecanje prava vlasništva na nekretninama koje su na dan 8.10.1991.god. bile u društvenom vlasništvu kao i za stjecanje stvarnih prava na tim

nekretninama dospjelošću, računa se i vrijeme posjedovanja proteklo prije tog datuma. Međutim odlukom US RH (NN broj 137 od 14.12.1992.god.) ukinuta je odredba članka 388. stavak 4. ZVDSP-a, iz razloga što se po ranijem Zakonu o osnovnim vlasničko pravnim odnosima iz ovog osnova, kao ni iz činjenice da Laurus d.d. u stečaju nije bio posjednik, ni posredni ni neposredni, nije moglo steći pravo vlasništva dospjelošću, pa se stoga dosjelost po obrazloženju US RH ne može računati prije 8.10.1991.god.. Međutim, za razdoblje nakon 1991.god. odnosno 1993.god. Laurus d.d. i nije bio u posjedu navedenog hotela, već je faktičku vlast nad hotelom imao Laurus Bellevue d.o.o.. Tužitelj u tijeku postupka ističe da je Laurus Bellevue d.o.o. kao društvo kćeri u statusu posrednog posjednika kako to proizlazi iz članka 10. stavak 2. ZVDSP-a, međutim iz tijeka postupka razvidno je da nikakva a ni vlasnička prava Laurus d.d. nije konzumirao na nekretnini Hotelu Bellevue koju je koristio Laurus Bellevue d.o.o., niti na temelju zakupa, najma ili po kakvom drugom stvarno pravnom ugovornom odnosu.

Primjenom članka 390. ZVDSP-a, te odredbi članka 360. do 365. navedenog Zakona koje se odnose na utvrđenje prava vlasništva za imovinu na kojima je prethodno postojalo pravo upravljanja korištenja i raspolaganja u društvenom vlasništvu, ne može se primijeniti na onu imovinu koja nije unesena u društveni kapital pravnih osoba u postupku pretvorbe temeljem Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća, te budući tužitelj iz tužbe glavnog mješanja Laurus Bellevue d.o.o. nije u postupku pretvorbe u temeljni kapital unio i procijenio nekretnine što u naravi činu Hotel Bellevue, to ne postoje zakonske presumpcije za zaštitu pretvorenih prava odnosno, tužba glavnog umjешača kojim traži utvrđenje prava vlasništva nekretnine označene kao čest.zgr. 957/8 i 957/2 Z.U. 2340 k.o. Split, te 957/9 Z.U 1096/0 k.o. Split je u cijelosti neosnovana.

Iz djelomičnog rješenja HFP-a od 29.6.1999.god. razvidno je da su u postupku pretvorbe HUTP Laurus s p.o. Split procijenjene nekretnine u društvenom vlasništvu i to čest.zgr. 957/9 u površini od 328 m² i čest. zgr. 957/2 Z.U. 2340 u površini od 268m² sve k.o. Split na kojim česticama je sagrađen objekt hotela Bellevue. Tužitelj Laurus d.d. je u tijeku ovog postupka ishodio zaključak HFP-a kojem je odbijen zahtjev Laurus d.d. u stečaju za dopunu rješenja o iskazu nekretnina na način da se u rješenju od 29.6.1999.god. upiše i čest.zgr. 957/9 k.o. Split koja je upisana u Z.U.10960 k.o. Split. Tumačeći formalistički tekst članka 360. stavak 1. ZVDSP-a, te članak 390. stavak 1. ZVDSP-a proizlazi da tužitelj Laurus d.d. u temeljni kapital nije unio čest.zem. 957/9 Z.U. 10960 k.o. Split, posebno što tužitelj Laurus d.d. u podnesku od 23.11.2004.god. (list 51 spisa) navodi da je dio te čestice unio i procijenio u društveni kapital kroz zgradu označenu kao čest.zgr. 957/8 i 957/2 Z.U. 2340 k.o. Split. Identifikaciju nekretnina izvršio je sudski vještak za geodeziju Tihomir Duvnjak, te je utvrdio da je hotel Bellevue smješten na pojedinim etažama čestice zemlje 957/2 i čest.zgr. 957/8 k.o. Split i na čest. zgr. 957/9 k.o. Split što u naravi predstavlja kuhinja od 91,81m², priprema kuhinje od 34,81m², sprema 9,40 m², garderoba osoblja 18,41 m² te terasa od 143 m², sve u prizemlju te na I katu 6 soba s WC od 76,92 m², hodnik od 39,62 m² i sprema od 11,99 m², na II katu soba s WC od 20,24 m². Razvidno je da se radi o znatnim površinama prostora u odnosu na preostali prostor čest.zgr. 957/2 i 957/8 k.o. Split, a ne samo u neznatnom dijelu kako je to proizlazi iz zaključka HFP od 15.12.2009.god. Bez obzira što tužitelj navodi da je cjelokupni hotel uključen i procijenjen u temeljnu vrijednost kapitala društva, takva situacija ne prikazuje zemljišno knjižno stanje, a što je jedan od nužnih uvjeta za upis prava vlasništva u koji se pretvorilo pravo korištenja. Naime, razvidno je da ni u pravnom osnovu iz kojeg tužitelj izvlači svoje sljedništvo kao osnov za stjecanje prava vlasništva a to je rješenje NO Grada Splita od 17.11.1951.god. nije

dana zemljišno knjižna numeracija osim što je opisno navedeno da se osnovna sredstva poduzeća sastoje iz objekta hotela Split. Tome u prilog ide i činjenica koju tužitelj ne osporava u tijeku postupka, a koja je nesporna da je dio prostora koji su bili u sastavu hotela Bellevue upravo pravni prednik tužitelja uzimao u zakup od strane PIS-a, odnosno kasnije Zavoda za izgradnju Splita-Sektor za poslovni prostor, odnosno od strane Skupštine Općine Split. To što se tužitelj poziva na potvrdu Ureda državne uprave Splitsko dalmatinske županije, Službe za prostorno uređenje, Zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinsko pravne osnove, Odsjeka za graditeljstvo i obnovu kojim se potvrđuje da se na čest.zgr. 957/2, 957/8 i 957/9 sve k.o. Split nalazi sagrađen hotel Bellevue iz Splita, radi se o stanju koje je utvrđeno na dan 29.6.2006.god. Međutim, takvo stanje nije sporno gledajući površinski cjelokupni objekt, ali kao činjenica je nesporno da u djelomičnom rješenju HFP nije unesena čest. zgr. 957/9 sve k.o. Split, a vjerojatno upravo iz razloga jer je samo dio navedene čestice zemlje površinski u sastavu hotela Bellevue.

Tužitelj nije priložio elaborat o pretvorbi iz kojeg bi bilo razvidno da li je čest. zgr. 957/9 k.o. Split navedena i procijenjena čestica u temeljnom kapitalu. Radi navedenog ista nije mogla biti dosuđena tužitelju kako je isti zatražio u podnesku od 23.11.2006.god. (list 168 spisa).

Neosnovan je prigovor tuženika Grad Split kojim se poziva na članak 77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme vladavine (NN broj 92/96) kojim je propisano da Republika Hrvatska stječe pravo vlasništvo na imovini koja je predmet naknade na temelju odredaba ovog Zakona glede kojih zahtjev za naknadu nije podnesen ili je pravomoćno odbijen, ako zakonom nije drugačije određeno. Nije prijeporno da je od strane ODO RH Split podnesen prijedlog za utvrđivanje prava vlasništva RH na nekretnini i to upravo za predmetne nekretnine na kojih je bila upisana I Pučka dalmatinska banka kojem su predmetne nekretnine komfificirane.

Sud je mišljenja da navedeni prigovor nije osnovan, jer članak 52. navedenog Zakona propisuje da se prijašnjem vlasniku ne vraća imovina u vlasništvo i posjed na kojoj su na temelju valjanog pravnog osnova treće osobe stekle pravo vlasništva odnosno ako im imovina na temelju valjanog pravnog osnova za stjecanje prava vlasništva predana u posjed, ukoliko drugim Zakonom nije drugačije propisano.

Članak 53. stavak 1. navedenog Zakona potpisuje da se prijašnjem vlasniku ne vraća u vlasništvo i posjed imovina (neizgrađeno građevinsko zemljište, poslovni prostori i sl.) koje je sukladno Zakonu o pretvorbi poduzeća uneseno u društveni kapital poduzeća, već prijašnjem vlasniku pripada pravo naknade u dionicama, ili u udjelima društva u čiji kapital je u trenutku pretvorbe unesena ta imovina.

Dakle, tumačenje članka navedenog Zakona u ovoj pravnoj stvari radi se o imovini koju su prednici tužitelja stekli temeljem valjanog pravnog osnova i koja je unesena u društveni kapital poduzeća, pa u konkretnom slučaju isključena je primjena članka 77. navedenog Zakona jer se radi o imovini koja ima svog titulara.

Tuženik u tijeku postupka ističe prigovor zastare jer da je odredbama ZVDS-a propisano da se vlasništvo na nekretninama stječe upisom u zemljišne knjige temeljem isprave, a zahtjev za izdavanje tabularne isprave za uknjižbu kao obvezni pravni zahtjev tužitelja da je zastario. Prigovor tuženika je neosnovan, naime radi se o tužbi radi utvrđenja kojom tužitelj kao izvan knjižni vlasnika traži da tuženik koji je u zemljišnim knjigama upisan kao vlasnik, izda ispravu

potrebnu za zemljišno knjižni prijepis, pa primjenom članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama (NN broj 91/96, 68/98 183/99, 114/01, 100/04, 107/07). Naime u stavku 2. istog članka je propisano da izvan knjižni nositelj stvarnih prava dužan je do 1.1.2007.god. pokrenuti postupak za upis stvarnih prava na nekretninama u zemljišnu knjigu. Bez obzira što je tužitelj podnio tužbu 3.7.2002.god. sukladno uvjetima koji su propisani člankom 224. stavak 2. Zakona o zemljišnim knjigama ovaj rok koji se odnosi na zaštitu povjerenja u istinitosti zemljišno knjižnog stanja ne odnosi se na nekretnine na kojima je upisano zemljišno vlasništvo jer je na te nekretnine zaštita povjerenja kako u istinitosti tako i potpunosti odgođena do 1.1.2010.god., upravo iz razloga jer se brisanje društvenog vlasništva na građ. zemljištu i upis prava vlasništva ne obavlja po službenoj dužnosti, već na zahtjev pravne osobe koja za to ima pravni interes.

Tužitelju Laurus d.d. u stečaju nije priznat tužbeni zahtjev radi utvrđenja kako je to postavljeno u tužbenom zahtjevu od 23.11.2006.god. prema kojem je zahtjev uređen u skladu s Potvrdom Ureda državne uprave Splitsko-dalmatinske županije RH, Službe za prostorno uređenje, zaštitu okolišta, graditeljstvo, Odsjeka za graditeljstvo Klas 361-08/06-01/00076, Ur.broj 2181-05-02-00-06-04 od 29.6.2006.god. sve iz razloga jer nije prihvaćen u cijelosti tužbeni zahtjev kako je to zatraženo, međutim navedena potvrda će ipak biti od značaja prilikom vršenja upisa jer ista potvrđuje stanje koje je utvrdio i sudski vještak za geodeziju dipl.ing. Tihomir Duvnjak od 24.1.2006.god. i koje vještvo čini sastavni dio ove sudske odluke.

Odbijen je prijedlog Laurusa d.d. radi izdavanja privremene mjere kojom se zabranjuje Gradu Splitu svako raspolaganje, posebno utuđenje i opterećenje nekretnina čest. zgr. 957/8 i čest. zgr. 957/2 Z.U. 2340 k.o. Split u naravi hotel Bellevue u Splitu, B. Jelačića 2, jer ne postoje zakonski uvjeti propisani člankom 298. stavak 1. u svezi s člankom 299. Ovršnog zakona (NN broj 57/96, 29/99, 42/00, 183/03, 194/03, 151/04 i 88/05, 121/05, 68/08). Naime, tužitelj kao predlagatelj osiguranja nije dokazao opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarivanje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari ili radi sprječavanja nasilja ili nenadoknadive štete. Naime u posjedu hotela nalazi se treća osoba Laurus hotel Bellevue d.o.o., te nema opasnosti a niti mogućnosti nastanka nadoknadive štete od strane Grada Splita, a posebno što na ove okolnosti tužitelj nije ponudio vjerodostojne dokaze.

Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju u tužbi glavnog umješača od Laurus d.d. u stečaju Split kao tuženika pod 1. i u odnosu na tuženika pod 2. Grad Split smatra da ima pravni interes na podnošenje tužbe iz razloga jer svoje potraživanje nije prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad Laurus d.d. u stečaju, i da se radi o nekretnini koja u naravi predstavlja imovinu glavnog umješača, iako se Grad Split još uvijek vodi kao formalni vlasnik nekretnine hotela i njegovih pripadajućih dijelova. Ukoliko se radi o imovini koja nije ušla u imovinu tužitelja Laurus d.d. u stečaju u postupku pretvorbe, u tom slučaju Laurus Bellevue u stečaju ima jednaki pravni interes radi postavljanja tužbe radi utvrđenja prava vlasništva. Posebno što je presudama TS Split koje su potvrđene od VTS-a RH utvrđen princip solidarnosti između tvrtke majke i kćeri, odnosno Laurus d.d. u stečaju i Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju. Glavni umješač je prije tužitelja zatražio od Fonda dijela nekretnine čest.zgr. 957/9 k.o. Split za koju tužitelj nije ni znao da je dio cjeline Hotela Bellevue a koji započeti postupak još nije okončan. Stoga glavni umješač postavlja glavni i podredni tužbeni zahtjev podneskom od 1.2.2010.god. (list 267 spisa) u kojem traži utvrđenje prava vlasništva nekretnina označenih kao čest.zgr. 957/8 i 957/2 Z.U. 2340 k.o. Split te čest zem 957/9 z.u. 10960 k.o. Split te da bi isti bilo ovlašten temeljem presude ishoditi uknjižbu prava vlasništva navedenih nekretnina na svoje ime uz brisanje tog prava na tuženika. U svezi ovako

postavljenog tužbenog zahtjeva razvidno je da glavni umješak nije ničim opravdao postavljanje ovakvog tužbenog zahtjeva na utvrđenje i to za navedene čestice jer u tijeku postupka nije priložio dokaze da su navedene nekretnine ušle u elaborat o pretvorbi, pa stoga ne postoje zakonski uvjeti propisani člankom 360. stavak 1. ZVDSP-a, jer i glavni umješak to svoje pravo vlasništvo kako je razvidno iz dokaza crpi iz prava upravljanja odnosno korištenja i raspolaganja na nekretninama koje su do pretvorbe bile u društvenom vlasništvu.

Nadalje, glavni umješak predlaže usvajanje podrednog tužbenog zahtjeva ukoliko sud utvrdi da je Laurus d.d. u stečaju vlasnik predmetnih nekretnina na način da se utvrdi postojanje tražbine Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju kao stečajnog vjerovnika II isplatnog reda naspram stečajnog dužnika Laurus d.d. u stečaju u ukupnom iznosu od 11.474.786,00 kn.

U odnosu na potraživanje novčane tražbine II višeg isplatnog reda neprijeporno je za navesti da je stečajni postupak nad Laurus d.d. u stečaju otvoren 24.9.2001.god. pod brojem St-49/01, a nad tvrtkom Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju otvoren je dana 13.6.2002.god. pod brojem St-83/02. Glavni umješak temelji svoju novčanu tražbinu prema Procjeni vrijednosti materijalne i nematerijalne imovine na dan 22.4.2009.god. prema tržišnoj vrijednosti a koja je sastavljena od strane sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije dr. Ivica Filipović, ovlaštenog revizora. Po navedenom sudskom vještaku vrijednost iznosa 2.026.926,00 kn. Iz procjene je razvidno da se radi o imovini koja u naravi predstavlja inventar Laurus Bellevue d.o.o. dakle pokretne, a u odnosu na temeljni kapital koji je unesen u Laurus Bellevue d.o.o. Split prilikom osnivanja predstavljao je pokretne u vrijednosti od 1.927.900,00 kn, to nije razlučeno u procjeni što u naravi predstavljaju pokretne koje su unesene u temeljni kapital prilikom osnivanja, u odnosu na pokretne odnosno inventar koji je od strane umješaka unesen i koji se može knjigovodstveno iskazati kao tržišna vrijednost, i koja je utužena od strane tužitelja kao glavnog umješaka. Navedeno glavni umješak nije prikazao, a niti u tom pravcu priložio dokaze, tako da je o utvrđenju vrijednosti novčane tražbine kao materijalne imovine zahtjev odbijen kao neosnovan.

Glavni umješak je u tijeku postupka potraživao izvršena ulaganja u hotel Bellevue u vrijednosti od 1.120.495,67 kn, kako je to specificirao podneskom od 1.2.2007.god. za izvršena ulaganja nakon otvaranja stečajnog postupka (13.6.2002.god.), za koje je priložio račune i koja su izvršena u tijeku 2004.god., zatim u tijeku 2005.god. koja uključuju procjenu ulaganja u kavanu i restoran, u tijeku 2006.god. ulaganja za kupnju zastora, tapiciranja, madraca podnica i druge opreme, za koje je tuženik Grad Split u toku postupka istakao prigovor da se radi o troškovima postupka koji su trebali biti priznati u stečajnom postupku, međutim tužitelj iz tužbe glavnog mješanja Laurus Bellevue do.o. nije priložio dokaze da li su i ova ulaganja priznata kao trošak u stečajnom postupku i u kojem iznosu. Ova ulaganja glavni umješak je potraživao u sklopu izvršenih ulaganja na ime materijalne imovine za koju je sudski vještak Filipović izvršio procjenu imovine na dan 22.4.2009.god. u vrijednosti od 2.026.926,00 kn.

Glavni umješak potražuje procjenu vrijednosti goodwilla hotela Bellevue u Splitu u vrijednosti od 9.445.860,18 kn, sve prema procjeni sudskog vještaka za knjigovodstvo i financijske poslove na dan 22.4.2009.god. Isključivi dokaz kojim glavni umješak potražuje ovakav oblik nematerijalne imovine jest prikaz popunjenosti kapaciteta, te ostvareni prihodi i rashodi za razdoblje od 2006.-2008.god.. Na oporezivanu ostvarenu dobit vještak uzima u obzir koncept vremenske vrijednosti novca prema kojem su svi dobiti diskontirani na današnju vrijednost u iznosu od 9.445.860,18 kn. Za diskontiranje vještak koristi stopu od 9% koja

uvažava očekivani povrat i rizik ovakvog ulaganja, te je izračunata svota odraz imena, ugleda, tradicije, lokacije, kvalitete usluge i svih ostalih čimbenika koji sačinjavaju goodwilla hotela Bellevue.

Definicija goodwilla bi se prema pravnom shvaćanju mogla definirati kao dugoročnije ulaganje kroz vremenski period na način da bi se održao stečeni ugled tvrtke na tržištu, na način da bi se poboljšao ugled tvrtke na tržištu i doveo do očekivanog prometa i dobiti. To je prednost koja se temelji na ugledu i poslovnim vezama kao i vjerojatnoći da će postojeći klijenti nastaviti održavati poslovne odnose se tvrtkom. Ukoliko se goodwill odnosi na tvrtku, on se uzima u obzir prilikom prodaje udjela u tvrtki, pa se tom prilikom izražava kao novčana vrijednost i utječe na visinu naknade koja se plaća za prijenos djela ili svih udjela. Naime, kako domaće zakonodavstvo još ne koristi goodwill kao pravni pojam, uporedni pravni institut europskog prava s goodwillom je institut francuskog prava Foncommerce. Radi se po pravnom pojmu vezanom za prodaju poduzeća koji uvećava njegovu vrijednost, povezuje se s trgovačkom klijentelom, kupcima, potrošačima, ostvarenom dobiti u posljednje 3 godine, ali i tvrtkom, žigom, autorskim i patentnim pravima.

Iz tumačenja navedenog proizlazi da bi institut goodwill bio puno širi od vrijednosti ostvarene dobiti po očekivanoj diskontnoj stopi kako je to prikazao vještak za razdoblje poslovanja od 2006.-2008.god. Sud je prvenstveno mišljenja da je dobar glas, čuvenost i reputacija hotela Bellevue nije stvorena samo za razdoblje od 2006.-2008.god, već daleko prije jer se radi prvenstveno o nazivu hotela koji je prepoznatljiv i u ostalim turističkim destinacijama u Hrvatskoj kao i širom svijeta jer postoje hoteli koji posluju pod istim imenom. Hotel Bellevue koji ima svoj ugled i reputaciju na tržištu se povijesno održao pod istim nazivom još od 19.st. kada je zgrada hotela izgrađena i dok je još bio u sastavu Prve pučke dalmatinske banke, dakle, vremenski puno prije nego što je glavni umješač osnovan i stupio u posjed predmetnog hotela iz 1994.god. Stoga, sud nije mogao priznati glavnom umješaču ovakvu vrijednost nematerijalne imovine, jer ista nije dovoljno prepoznatljiva, određena i potkrijepljena dokazima u smislu da bi odgovala pravnom institutu goodwilla, radi čega je zahtjev odbijen kao neosnovan.

Odbijen je zahtjev tužitelja iz tužbe glavnog mješanja koji od Grada Splita potražuje ukupnu vrijednost od 11.472.786,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za 5% poena a koja kamata teče od 7.2.2006.god. i to iz identičnih razloga iz kojih je odbijen zahtjev umješača. Naime, u odnosu na materijalna davanja tužitelj kao glavni umješač nije razlučio vrijednost pokretnina iz temeljenog kapitala u vrijednost na ukupnu procjenu pokretnina odnosno inventara a u odnosu na nematerijalnu vrijednost goodwilla sud prihvaća iste razloge odbijanja ovog zahtjeva koji su dati u odnosu na Laurus d.o.o. u stečaju.

Stoga je, temeljem gore navedenog odlučeno je kao u točkama I. do V. izreke presude.

Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 2. Zakona o parničnom postupku time da je trošak tužitelju dosuđen djelomično u odnosu na ukupno vrijednost postavljenog zahtjeva, a nakon podnošenja tužbe Laurus Bellevue d.o.o. kao tužitelja glavnog umješača za poduzete parnične radnje tuženika nakon 7.2.2006.god. tuženik Grad Split i Laurus Bellevue d.o.o. koji u sporu nije uspio solidarno su tužitelju nadoknaditi troškove postupka, svaki za ½. Stoga je za sastav tužbe tužitelju Laurus d.d. u stečaju Split od 3.7.2002.god. priznat iznos

od 10.000 bodova odnosno 100.000,00 kn te trošak PDV od 22% ukupno 122.000,00 kn, zastupanje na ročište od 10.9.2002.god. priznato je 10.000 bodova odnosno 100.000,00 kn te trošak PDV od 22% ukupno 122.000,00 kn, za zastupanje na ročištu od 16.2.2005.god. po 4.750 bodova odnosno 47.500,00 kn te PDV od 22% što iznosi 57.950,00 kn, zastupanje na ročište od 16.3.2005.god. po 4.750 bodova odnosno 47.500,00 kn te PDV od 22% ukupno 57.950,00 kn, zastupanje na ročište od 12.10.2006.god. po 4.750 bodova odnosno 47.500,00 kn te PDV od 22% što iznosi 57.950,00 kn, za ročište od 23.11.2006.god. po 9.500 bodova te PDV od 22% što ukupno iznosi 115.900,00 kn, za zastupanje na ročište od 5.7.2007.god. po 4.750 bodova odnosno 47.500,00 kn te PDV 22% što iznosi 57.950,00 kn, za sastav podneska od 23.11.2004.god. po 9.500 bodova odnosno 95.000,00 kn što uz PDV iznosi 115.900,00 kn, za sastav podneska od 16.3.2005.god. po 50 bodova odnosno 500,00 kn što s PDV iznosi 610,00 kn sastav podneska od 23.11.2006.god. po 50 bodova odnosno 500,00 kn što s PDV od 22% iznosi 610,00 kn, zastupanje na ročište od 23.2.2010.god. po 4.750 bodova odnosno 47.500,00 kn što s PDV od 23% iznosi 58.425,00 kn, žalba od 15.7.2010.god. po 4.750 bodova što sa PDV od 23% iznosi 58.425,00 kn, sastav podneska od 2.5.2012.god. po 50 bodova odnosno 500,00 kn što sa PDV od 25% iznosi 625,00 kn, zastupanja na ročište od 3.5.2012.god. po 4.750 bodova što iznosi 47.500,00 kn sa PDV od 25% iznosi 59.375,00 kn te zastupanje na ročištu od 18.9.2012.god. po 9.500 bodova odnosno 95.000,00 kn što s PDV od 25% iznosi 118.750,00 kn a sve primjenom OT (NN broj 91/04) Otbr.7. 8. stavak 1. i 3., 9. stavak 1. i 2., 10. stavak 3. i 42.

Međutim, tuženik Grad Split je dužan nadoknaditi tužitelju Laurus d.d. u stečaju troškove parničnog postupka u vrijednosti od 4/5 sve do ročišta od 5.2.2007.god. kada se na tom ročištu upustio u raspravljanje Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju u odnosu na kojeg je zahtjev odbijen, pa za sve poduzete parnične radnje od 5.2.2007.god. pa do zaključenja raspravljanja tuženik Grad Split i glavni umještač tužitelja Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju koji nije uspio u ovom sporu dužni su tužitelju Laurus d.d. u stečaju solidarno nadoknaditi troškove parničnog postupka sve za 1/2.

Stoga zbrajajući gore parnične radnje sve do 23.11.2006.god. ukupna vrijednost poduzetih parničnih radnji iznosi 417.850,00 kn time da je tužitelju Laurus d.d. na ime uspjeha u sporu priznata vrijednost od 4/5 dijela cjeline u iznosu od 334.280,00 kn koji iznos mu je dužan nadoknaditi Grad Split do 23.11.2006.god.

Od 23.11.2006.god. tužitelju Laurus d.d. u stečaju su parnične radnje dužne nadoknaditi Grad Split kao tuženik i tužitelj kao glavni umještač tužitelj Laurus Bellevue u stečaju koji tužbeni zahtjev u odnosu na Laurus d.d. u stečaju i Grad Split je odbijen, pa stoga ukupna vrijednost poduzetih parničnih radnji iznosi 591.570,00 kn te u odnosu na 4/5 dijela cjeline uspjeha tužitelja Laurus d.d. iznose 473.256,00 kn koji iznos je podijeljen u odnosu na Grad Split i Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju, svaki po iznos od 236.628,00 kn. Na ovaj iznos od 236.628,00 kn pribrojen je iznos kojeg je na ime poduzetih parničnih radnji Grad Split dužan isplatiti tužitelju Laurus d.d. do dana upuštanja u parnicu tužitelja Laurus Bellevue d.o.o. kao umještača u iznosu od 334.280,00 kn što ukupno iznosi 570.908,00 kn.

Zbrajajući ukupni parnični trošak kojeg su Grad Split u iznosu od 570.908,00 kn i u iznosu od 236.628,00 kn tužitelj kao glavni umještač Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju, dužni isplatiti tužitelju Laurus d.d. u stečaju, ukupno iznos od 807.536,00 kn, pa s obzirom da je tužitelj

zatražio isplatu od 1.620.625,00 kn to je na ime razlike od 813.089,00 kn zahtjev za naknadu troškova odbijen kao neosnovan, sve kako je presuđeno u točki VI izreke presude.

U Splitu, 25. veljače 2013. godine

SUDAC
Vinka Mitrović
Za točnost otpravka:

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude (rješenja) nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave presude (rješenja). Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske u tri primjerka.